

ANDRÉ ANDRÁS

Biztatás, oázis irányban

A pofonokról nem mindig lehet eldönteni, hogy ki az igazi gazdája – aki adja, vagy aki kapja. No, de ne is firtassuk tovább, díicsérjük őket inkább méltón; ó, azok az állandó készenléti fogasról *hirtelen* leakasztott szentséges-megdicsőültek...

A földrajztudományok oktatója volt iskolánkban, valamint jó érzékkel tudott összevonni gyakorlati foglalkozásokat tornaórákkal – ám sohasem fordítva –, ami a valóságban mindig ádáz futball-labda-dübögéshez vezetett. A lányok kézilabdázhattak.)

Nem fillentek; Cserfai József ízesen beszélt.

„Az asszujáni gát”, „oázis”, azt hiszem, e kitételeket *idéztük* tőle leggyakrabban. De volt egyéb is; „ej, ej, ez az Andréjé nem szokott ijen hüje lenni” (hangsúlyilag csak pontos jét használt), s a szó elszáll, az írás megmarad alapelvét tekintve útmutatónak, kis logikai kitérőt vétve, oly horgos tenyerest csettintett erányomban, hogy becsületünkre vált.

Jószívű tanító volt...

Pedig a földrajzot szerettem – de a hármastól, nem tehetek róla, valahány életemben irtóztam, ezt érezhette meg: „na lyó, négyes, alá.” Az ellipszilontól tudtam meg *kivételes* bizonytalanságát. „Ez így igazságos”, biztattam fülére hangolva, amit dörmintéssel nyugtázott, hanem miben furcsa dörmintéssel – ezt már Bubálik Klára is kétes kuncogással helyeselte.

Szerettük Cserfai Józsefet, mert nem kellett félnünk tőle.

(S ugyan kit nem kap el olykor a gépszíj...)

A hálára okot adó Naszály néni epreskertjének kerítésrongáló vámszedői

Igazság szerint az epreskert ugyanúgy Naszály bácsié is volt, ám mindketten azt izenik, az idők fülelő csöndjén átsusogva; Naszály néni gondozta *igazán*.

Igaz ami igaz: elsősorban a kísértés volt a hibás, másod-rangon az új kerítés (amit mindenképpen szerettünk volna *megkímélni*), harmadfokon feddhetők csak a szerényen pironkodó eprek, s mi, gyermekek pedig mindezek után kullogtunk a sor végén, ha ugyan nem szeplőtlenül.

Legfőbb bűnünk az volt, hogy *letalább* vártuk volna meg, még szépen beérnek az epercsemeték.

Ezzel elintéztünk vélhetnénk a történést akár, de a földrengéseknek is vannak utórezgéseik, hát még az ilyen nyúlfarknyi, héjában-leledző hiábavalóságnak, melyet nem is neveznék másnak, mint szimpla fordított arányosságnak – amennyivel kevesebbet *törődött* Naszály bácsi a kis kertrész ápolásával, annyival érzesebb hangszívallyal (mint aki nyári hajnalon is deres-csípős retekbe tud harapni) köszönt ezentúl. (De köszönt, még felnőttkoromban is, s ez jó hír, nekem letalábbis...)